

James Patterson
Erewoord, Alex Cross

2014
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

Marcus Sunday zat op een prachtige ochtend in april in een busje dat geparkeerd stond langs Fifth Street en hield met een Leica high-definitionverrekijker het huis van Alex Cross in de gaten. De gedachte dat de beroemde rechercheur zich binnen nu en een halfuur wel moest vertonen wond hem op.

Het was immers donderdag en halfacht 's ochtends. Cross moest naar zijn werk. Hetzelfde gold voor zijn vrouw. En zijn kinderen moesten naar school.

Die gedachte was bij Sunday opgekomen toen Regina Cross Hope, de 91-jarige grootmoeder van Cross, over het trottoir uit de richting van de katholieke St. Anthony-kerk was komen lopen. Het oude vrouwtje was een taaie en ondanks de loopstok liep ze nog verrassend snel. Ze liep pal langs zijn busje en keurde hem amper een blik waardig.

Maar goed, waarom zou ze ook?

Sunday had magnetische borden aan het busje bevestigd waarop stond dat hij onder de bedrijfsnaam Over The Moon in stofzuigers handelde. En achter het donkere glas droeg hij het uniform van dat bedrijf, dat hij had opgepikt bij het Leger des Heils.

De gebruikte stofzuigers achter in het busje waren voor zestig dollar per stuk aangeschaft in een tweedehandswinkel in Potomac. De magnetische borden

waren online besteld bij FedEx Office. Hetzelfde gold voor het naambordje op het linkerzakje van zijn overhemd: THIERRY MULCH.

Sunday was een lenige, fitte man van achter in de dertig met kortgeknipt, peper-en-zoutkleurig haar en blauwgrijze ogen. Hij keek op zijn horloge toen de grootmoeder van Cross in het huis verdween en pakte vervolgens een zwarte map die tussen de bestuurdersstoel en de middenconsole zat gestoken.

Hij sloeg hem open en las de namen op de eerste vijf tabbladen: Bree Stone, Ali Cross, Jannie Cross, Damon Cross en Regina Cross Hope, beter bekend als Nana Mama.

Sunday ging rechtstreeks naar het gedeelte over Regina Cross Hope/Nana Mama, en vulde het tijdstip in waarop de oude vrouw het huis was binnen gegaan en uit welke richting ze was gekomen. Terwijl hij wachtte op nog meer waarnemingen ging hij naar de achterkant van de map, en vond een plattegrond van vier pagina's van het huis, die de vorige maand was ingediend bij de dienst Stadsontwikkeling als onderdeel van Cross' aanvraag om zijn keuken en badkamers te verbouwen, wat Sunday prima was uitgekomen.

Sundays blik ging van de plattegrond naar het huis en weer terug, en hij maakte aantekeningen op de diagrammen over ingangen en uitgangen, de positie van de ramen, de indeling van de tuin, enzovoort. Toen

Cross' vrouw, Bree Stone, die ook als rechercheur bij de politie van Washington werkte, om 7.40 uur naar buiten kwam om een voerhuisje voor vogels bij te vullen, noteerde hij dat ook, naast het feit dat haar achterste er in een strakke spijkerbroek prachtig uitzag. Om 7.52 uur kwam een vrachtwagen met een logo met de tekst DEAR OLD HOUSE voorrijden bij het huis van Cross, gevolgd door een afvalverwerkingsbedrijf dat een grote container voor afval kwam bezorgen. De beroemde rechercheur kwam de veranda op lopen om de werkmannen te begroeten en keek toe terwijl de container werd gelost. Hetzelfde gold voor zijn grootmoeder, zijn vrouw en twee van zijn drie kinderen: de vijftienjarige Jannie en Ali van zeven.

Een gelukkig gezinnetje, dacht Sunday, en hij ging ze met zijn verrekijker af. De toekomst lachte hun tegemoet. Alles zag er veelbelovend uit. Toch?

Sunday stond zichzelf toe even te glimlachen en bedacht dat plannen maken – de voorbereidingen en de voorpret – een belangrijk deel vormde van elk avontuur. Misschien wel meer dan de helft, besloot hij. Hij genoot van de manier waarop zijn actieve hersens met allerlei duistere manieren kwamen om het droomplaatje dat zich voor zijn ogen ontvouwde te vernietigen.

Daarna vertrok dr. Alex met zijn kinderen. Ze liepen met zijn drieën aan de andere kant van Fifth langs

Sunday, maar de rechercheur leek het busje amper te zien.

Maar goed, waarom zou hij ook?

Sunday voelde zich ontmoedigd toen Cross en zijn kinderen uit het zicht waren verdwenen. Het was minder leuk om het huis in de gaten te houden nu de inspecteur er niet meer was. Alsof je naar een doolhof keek dat dringend een knaagdier nodig had.

Sunday keek op zijn horloge, deed de map dicht en legde hem weg met het gevoel dat hij een vrije, authentieke man was met een doel dat hij niet uit het oog zou verliezen, ongeacht de gevolgen. Hij startte het busje met de gedachte dat de geringste twijfel bijna een belediging van je tegenstander is. Je moest je vijand net zozeer willen vernietigen als hij jou wilde vernietigen.

Sunday reed weg in de overtuiging dat hij er klaar voor was. Hij was er ook van overtuigd dat Cross' familie alle ellende verdiende die haar te wachten stond.

Stuk voor stuk.

Voor al dr. Alex.

Hoofdstuk 2

In een gemiddeld jaar bereikt het moordcijfer in Washington pas in de verstikkende hitte van de zomer zijn hoogtepunt. In juli en augustus, als de lucht langs de rivier de Potomac net zo heet is als de adem van een hondsdolle hond, lijken mensen bij bosjes tegelijk door het lint te gaan. In mijn vak reken je erop. Maar na de terroristische aanslag op Union Station op nieuwjaarsdag was er in de winter en tot in de lente een gestaag aantal moorden gepleegd. Het was nog maar net april, maar dit jaar was nu al op weg een van de slechtste jaren in drie decennia van de hoofdstad te worden.

De politieke druk op de burgemeester en de gemeenteraad was groot, waardoor de hoofdcommissaris van de plaatselijke politie ook onder enorme druk stond. Maar vooral voor de afdeling Moordzaken en die voor grote zaken begon het nijpend te worden. Aangezien ik nu voor beide teams rechercheur was, was de spanning door de aanhoudende moorden het hoogst voor mij en mijn partner en beste vriend, John Sampson. We hadden al bijna twee maanden geen dag vrij gehad, en de stapel met dossiers leek elke dag alleen maar hoger te worden. Om het nog erger te maken beantwoordde ik telefoontjes van een aannemer die onze keuken ging verbouwen en een aanbouw aan ons huis

ging maken. De laatste persoon die ik die donderdagochtend rond halftien wilde zien was commissaris Roelof Antonius Quintus, die de leiding had over Moordzaken.

Quintus klopte aan op de deur van mijn kamer. Ik was bijna klaar met een burrito en een tweede kop koffie terwijl ik een bouwcatalogus doorbladerde die mijn vrouw in mijn handen had gedrukt toen ik die ochtend de deur uit was gegaan. Sampson, een beer van een vent, zat op de bank en werkte de laatste restjes van zijn ontbijt weg. Hij zag Quintus en kreunde. ‘Niet nog één?’

Quintus schudde zijn hoofd. ‘Ik heb alleen een update nodig waarmee ik naar de hoofdcommissaris kan. De burgemeester is woedend en laat hem geen seconde met rust.’

‘We hebben er deze week drie opgelost, maar u kwam met vier nieuwe,’ antwoordde ik. ‘Dus het belangrijkste is dat we vooruitgang boeken, maar toch achter raken.’

‘Ja, zoiets,’ zei Sampson. ‘Zoals in de mythe van de koning die steeds een kei de heuvel op rolt, die steeds weer naar beneden valt.’

‘Sisyphus,’ zei ik.

‘Net als hij,’ zei Sampson, en hij wees naar mij.

‘Kom op nou, Cross,’ zei Quintus. ‘We rekenen op jou om een paar van de belangrijkste zaken, zoals Rawlins en Kimmel, op te lossen, zodat *The Washington Post*

ons met rust laat. Godsamme, heb je dat commentaar gelezen?’

En of ik dat had. Net die ochtend hadden ze een stuk gepubliceerd over het effect dat de moorden hadden op het toerisme, en waarin de hoofdcommissaris werd opgeroepen zijn ontslag in te dienen. Ook stelden ze voor dat de FBI de leiding over het departement op zich zou nemen tot het aantal moorden was afgenomen. ‘Ik weet het goed gemaakt,’ zei ik. ‘Zegt u maar tegen iedereen dat ze moeten ophouden elkaar te vermoorden, dan hebben wij meer tijd om aan zaken als die van Rawlins en Kimmel te werken.’

‘Grappig.’

‘Ik meen het.’

‘Nee, echt, je moet eens naar een open podium voor stand-upcomedy gaan, Cross,’ zei Quintus, en hij draaide zich om. ‘Volgens mij heb je je roeping gemist.’

Hoofdstuk 3

Marcus Sunday ging nu gekleed in een zwartleren jasje, een zwarte spijkerbroek, een zwart poloshirt en zwarte motorlaarzen, en hij haastte zich naar het New North-gebouw midden op de campus van Georgetown University. Na zich een weg gebaand te hebben door een zee aan studenten bereikte hij het 120 zitplaatsen tellende McNeir Auditorium, en liep naar binnen langs een bordje met de tekst DE VOLMAAKTE CRIMINEEL, LEZING VANDAAG OM 11 UUR.

De zaal gonsde van opwindning. En terwijl Sunday door het gangpad naar de voorste rijen liep, zag hij dat er op de lege regisseursstoel op het podium na geen enkele plek meer was om te zitten, er waren alleen nog staanplaatsen.

Toen Sunday de voorste rij bereikte, zag hij studenten op de grond voor het podium zitten. Hij glimlachte, liep tussen hen door en ging kwiek het trapje naar het podium op, waar hij de hand schudde van de in tweed gehulde man met een grijze baard die daar op hem wachtte.

‘Sorry dat ik te laat ben, dr. Wolk,’ zei Sunday.

‘Ik kom zelf net van een college,’ zei de man. ‘Zal ik je introduceren?’

‘Graag,’ antwoordde Sunday, en hij knikte bescheiden. Dr. Wolk zette de microfoon aan en tikte er twee keer